

оценивают конкурентоспособность, но все они односторонние или сводятся к простой сумме показателей.

Для оценки конкурентоспособности предприятия необходимо провести диагностику состояния конкуренции на рынке и определить тип структуры конкурентной среды. Условия функционирования хозяйствующего субъекта и его конкурентоспособность определяются прошлыми, настоящими и будущими (ожидаемыми) состояниями элементов конкурентной среды и внешней среды макро- и микроуровней. Для принятия тактических решений и получения наиболее полной картины состояния конкуренции фирме необходим количественный анализ конкурентной среды, её диагностика. После проведения диагностики конкурентной среды можно перейти непосредственно к оценке конкурентоспособности предприятия. Так, рассматривая конкурентоспособность предприятия – аптечная сеть, можно выделить коммерческие критерии конкурентоспособности (ценовые показатели; показатели условия поставок и платежей за поставляемые товары; ответственность продавцов за выполнение обязательств и гарантий) и организационные (обеспечение максимально возможного приближения продавцов товара к показателям, влияющим на снижение издержек обращения; доставка товара до места потребления не только крупным оптом-транзитом, но и мелкими партиями через складские предприятия).

Список литературы

1. Д. Мелик-Гусейнов Рейтинг доверия и предпочтений сотрудничества участников фармацевтического рынка // Ремедиум. – №. – 2013. – С.18-23
2. Зламанюк Т. В. Методологічні засади оцінки конкурентоспроможності підприємства / Т.В. Зламанюк // Економічний вісник Донбасу. – №4. – (18), 2009. – С. 158-162.

Деренська Я.М.

Національний фармацевтичний університет, м. Харків, Україна

Сутнісні аспекти управління проектним портфелем

Кінець минулого і початок теперішнього століття ознаменувалися поверненням більшості компаній до політики, що відрізняється підвищеною увагою до об'єднання короткострокових завдань в корпоративні проекти, а потім і в портфелі певним чином відібраних проектів. Розвиток підходів управління проектами триває у напрямі створення

таких наборів проектів (корпоративних проектів, програм і портфелів), які б мінімізували ризики незавершення окремих або усіх проектів, а також максимізували показники типу ROI (рентабельність інвестованого капіталу). При цьому головними рушійними силами еволюції управління проектами служать:

- 1) необхідність підвищення конкурентоспроможності;
- 2) відповідність організації темпам науково-технічного прогресу;
- 3) оптимізація розмірів компаній.

Принципи портфельного управління проектами можуть бути застосовані на будь-яких підприємствах, що розвиваються. Ключем до їх впровадження має бути виявлення поточних проектів, систематизація їх у вигляді EPS (структура декомпозиції проектів) і WBS (структура декомпозиції робіт) структур і управління цими проектами як сукупністю у вигляді одного або кількох портфелів, орієнтуючись, в першу чергу, на отримання переваг для компанії в цілому, а не тільки для реалізації окремо взятого проекту.

Під портфелем в розуміється набір незалежних (або взаємозв'язаних) проектів і програм, згрупованих для підвищення ефективності досягнення стратегічних цілей.

Управління портфелем розглядається як централізоване управління одним або кількома портфелями, що реалізує наступні функції: ідентифікацію, категоризацію, оцінку, відбір, розставляння по пріоритетах, забезпечення збалансованості портфеля, формування оглядів і періодичної звітності, доручення і контроль, керівництво проектами, програмами та іншими пов'язаними роботами (портфельними компонентами) для досягнення ключових індикаторів стратегічного плану організації.

Корпоративні процеси організації чинять дію і впливають на ефективність управління портфелем через такі чинники:

- організаційну культуру (рівень зрілості і готовність до змін);
- економічний тиск (підвищення відсотка успішної реалізації проектів);
- організаційні дії (протиріччя з функціональними областями).

Процеси управління портфелем представлені двома групами:

1. Група процесів вирівнювання - включає елементи управління портфелем, що мають відношення до категорій і тих компонент, які піддаються оцінці з метою їх включення (або виключення) до складу портфеля.

2. Група процесів моніторингу і контролю - заснована на індикаторах діяльності, за допомогою яких періодично вирівнюються компоненти портфеля відносно стратегічних цілей.

Група процесів вирівнювання забезпечує поточною інформацією програмну/проектну діяльність, спрямовану на досягнення стратегічних цілей в тій мірі, в якій це відноситься і до операційної, дозволяючи оцінювати компоненти і управляти ними. Ця група процесів активізується на час актуалізації стратегічних цілей організації у рамках формування бюджетів і планів організації на найближчу перспективу або у разі зміни ділової кон'юнктури.

Група процесів моніторингу і контролю забезпечує виконання дій у рамках управління портфелем згідно з показниками прогресу, визначеними організацією. Такі показники як ROI і NPV (чиста поточна вартість проекту/портфелю) можуть відстежуватися шляхом агрегації інформації по звітах прогресу виконання дій портфеля.

У загальному вигляді процеси управління портфелем і їх взаємозв'язки із стратегічним планом, визначальними чинниками і процесами управління компонентами у "Стандарті управління проектним портфелем" представлені таким чином (рис. 1).

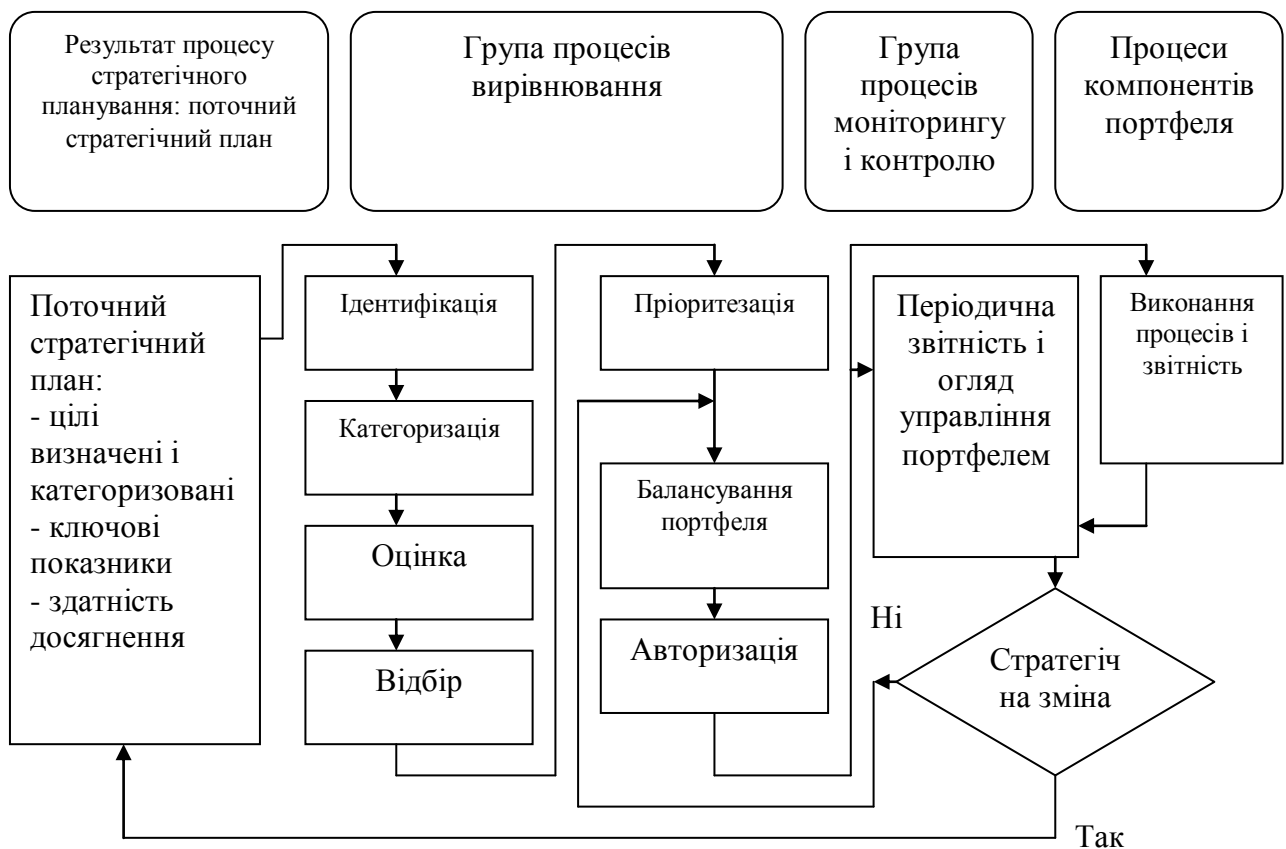

Рис. 1. Процеси управління портфелем проектів

Опубліковані дані по компаніях, включаючи AT&T, Boeing, Hewlett Packard, IBM and GM, свідчать, що безпосередніми результатами від впровадження процесів організаційного управління проектами є: зменшення часу виведення продукту на 30-65%; дефекти і переробки знизилися на 35-75%; змістовні та інжинірингові зміни знизилися на 45-68%; середні прибутки зросли на 6%; рентабельність інвестицій зросла в окремих випадках на 20%.

Література

1. Козлов А. С. Управление портфелем программ и проектов : процессы и инструментарий : монограф. / А. С. Козлов. - М. : ЗАО "Проектная ПРАКТИКА", 2010. - 350 с.
2. Ярошенко Ф. О. Керівництво з управління інноваційними проектами і програмами організацій : монограф. // Пер. на укр. мову під ред. проф. Ярошенка Ф. О. - К. : Новий друк, 2010. - 160 с.
3. The Standard for Portfolio Management / PMI. - 2008. - 146 p.

Камінська Т.М.

Національний юридичний університет ім. Я.Мудрого, Харків, Україна

Особливості розвитку світового фармацевтичного ринку

Світовий фармацевтичний ринок є сегментом загальносвітового ринку. Тому на нього поширюються усі тренди розвитку міжнародної економіки – це глобалізація, нечуваний розмах діяльності ТНК, зростання впливу латиноамериканських та азійських країн, значне поглиблення спеціалізації та кооперування економіки, фантастичні темпи розвитку інфраструктури, особливо електронних засобів зв'язку, та ін. Проте особливості фармацевтичного ринку полягають у високих і сталих темпах зростання у порівнянні з іншими ринками. Навіть в Україні, за даними 2013 р., фармацевтичний ринок п'ятий рік поспіль демонстрував зростання як у натуральних, так і грошових показниках.

Попит на ліки є низькоеластичний за ціною та доходами, рівень цін – достатньо високий, бізнес – прибутковіший за інші сегменти економіки. Старіння населення, погіршення довкілля, сучасні хвороби (ВІЛ-інфекція, атипова пневмонія, пташиний грип, лихоманка Ебола), міграційні процеси, військові конфлікти – усі ці чинники підсилюють потребу у створенні лікарських засобів нового покоління. Фармацевтичні компанії інвестують значні кошти інновації. Ліки мають не тільки медичний, але й соціальний